

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobců: **a) A.D.** státní příslušnost Spojené státy americké a **b) nezl. D.D.**, státní příslušnost Spojené státy americké, oba zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalované ze dne 3. 9. 2013, č. j. MV-2919-5/SO/sen-2013 a č. j. MV-2922-5/SO/sen-2013,

t a k t o:

III. Žalovaná je povinná zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o žalobách ve výši 35 661 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců, Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013 - 63, Krajský soud v Plzni výroky I. a II. zrušil žalobami napadená rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2013, č. j. MV-2919-5/SO/sen-2013 a č. j. MV-2922-5/SO/sen-2013, a věci vrátil žalované k dalšímu řízení; výrokem III. uložil žalované povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 40 912 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců, Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Na základě podané kasační stížnosti žalované byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 - 41, který nabyl právní moci dne 25. 2. 2015, výrokem I. zamítnuta kasační stížnost proti výrokům I. a II. uvedeného rozsudku krajského soudu; výrokem II. byl zrušen výrok III. rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení, a to z důvodu jejich nesprávného vyčíslení (viz dále); výrokem III. pak Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění rozsudku se Nejvyšší správní soud nejprve neztotožnil s námitkami žalované jako stěžovatelky, že by zplnomocněnému zástupci žalobců neměla být přiznána odměna za převzetí věci a přípravu zastoupení, jelikož se jejich zastupování ujal již ve správním řízení a nikoli až v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud uvedl, že soudní řízení správní není pokračováním správního řízení, ale procesem zcela samostatným, byť často na správní řízení navazujícím. Nejde tu pouze o skutečnost, že rozhodování o veřejných subjektivních právech fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.) se ze sféry orgánů výkonné moci státu přesouvá do sféry justiční, i když i to samo o sobě by dostatečným způsobem opodstatňovalo závěr, že podání žaloby proti správnímu rozhodnutí zahajuje řízení zcela nové. Jde tu též (a to je pro náhradově nákladový výrok nikoliv nepodstatné) o skutečnost, že žalobní námitky proti žalobou napadenému rozhodnutí zpravidla mají jiný charakter, než výhrady uplatněné uvnitř správního řízení v rámci opravných prostředků.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, dle které byl návrh na přiznání odkladného účinku součástí podaných žalob a nešlo tak o samostatné úkony. V této souvislosti konstatoval, že není rozhodné, zda uvedený návrh (nutno podotknout, že rozsáhle odůvodněný) byl připojen již k podaným žalobám nebo učiněn prostřednictvím samostatného podání. Nejvyšší správní soud se nicméně neztotožnil s posouzením krajského soudu, jenž návrhy na přiznání odkladného účinku žalob považoval za úkony ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Uvedl, že návrh na přiznání odkladného účinku je návrhem procesní povahy a za úkon ve věci samé jej nelze tudíž považovat. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 - 59, uvedl, že *„za podání, se kterým je nutně spojen vznik nároku ustanoveného advokáta na mimosmluvní odměnu podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je třeba považovat jen takové podání, z něhož vyplývají pro věc nové skutkové, či právní okolnosti a argumenty (důvody kasační stížnosti).“* Žádné z ustanovení advokátního tarifu přitom úkon v podobě návrhu na přiznání odkladného účinku neupravuje. Dle Nejvyššího správního soudu je proto nutné dle § 11 odst. 3 advokátního tarifu aplikovat pojmově nejbližší institut obsažený v § 11 odst. 2 písm. a) tohoto předpisu, dle kterého mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny náleží advokátovi za *„návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení“* (srovnej též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32).

Nejvyšší správní soud se však zčásti ztotožnil s námitkou žalované, dle které byly úkony právní služby u obou účastníků zcela totožné a lze je tudíž podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu považovat za společné úkony při zastupování dvou osob. Citované ustanovení dopadá na situace, kdy advokát v rámci jednoho řízení zastupuje více osob

(srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 213/2014). Nejvyšší správní soud však zároveň poukázal na skutečnost, že uvedený závěr je aplikovatelný pouze ve vztahu k úkonům, k nimž v řízení došlo po sloučení obou věcí (tj. po 26. 3. 2014, kdy nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 3. 2014, č. j. 57 A 95/2013 - 57, o spojení věcí ke společnému projednání a rozhodnutí), tzn. toliko ve vztahu k úkonu spočívajícímu v účasti zástupce žalobců na soudním jednání dne 24. 9. 2014. Dle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud pochybil, pokud pravidlo obsažené v § 12 odst. 4 advokátního tarifu v této souvislosti neaplikoval, kdy advokátovi náleží za tento úkon odměna za každého zastupovaného ve výši jednoho úkonu právní služby snižená o 20 %. Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud vycházel při stanovení výše náhrady nákladů řízení z § 12 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 120/2014 Sb., jež však na posuzovanou věc nedopadá (viz čl. II citované vyhlášky).

Krajský soud proto přistoupil k novému rozhodnutí o náhradě nákladů řízení a výpočtu výše náhrady těchto nákladů řízení o žalobách, a to v intencích toho, že shledal žaloby důvodnými a napadená rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil (což ve svém rozsudku potvrdil také Nejvyšší správní soud, když v této části kasační stížnost žalované zamítl).

Výrok o náhradě nákladů řízení o žalobách před krajským soudem je tak odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy oba žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto mají vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích dvou žalobců za žaloby ve výši 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč) a za podané návrhy na přiznání odkladných účinků ve výši 2 000 Kč (2 x 1 000 Kč), které krajský soud usneseními ze dne 30. 10. 2013, č. j. 57 A 94/2013 - 30, a ze dne 21. 11. 2013, č. j. 57 A 95/2013 - 44, žalobám přiznal; celkem tedy ve výši 8 000 Kč. Dále náklady řízení spočívají v nákladech právního zastoupení v celkové výši 27 661 Kč dle advokátního tarifu. V daném případě se jednalo o odměnu advokáta, Mgr. Petra Václavka, za zastupování dvou žalobců v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby u každého žalobce (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé - podání žalob) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 12 400 (4 x 3 100 Kč). Dále se jednalo o odměnu za dva úkony právní služby spočívající v podání návrhů na přiznání odkladného účinku žalobám, který byl soudem u obou žalobců přiznán (viz citovaná usnesení výše), přičemž při stanovení odměny krajský soud vycházel ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, že je nutno dle § 11 odst. 3 advokátního tarifu aplikovat pojmově nejbližší institut obsažený v § 11 odst. 2 písm. a) tohoto předpisu, dle kterého mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny náleží advokátovi za návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení. V případě těchto úkonů právní služby tedy žalobcům náleží odměna ve výši jedné poloviny, tj. 3 100 Kč (2 x 1 550 Kč). Za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu spočívající v účasti zástupce žalobců na ústním jednání soudu dne 24. 9. 2014, které se před krajským soudem konalo po spojení věcí obou žalobců ke společnému projednání, pak dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu náleží žalobcům odměna za každého z nich ve výši jednoho úkonu právní služby snižená o 20 % dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, tj. částka ve výši 4 960 Kč (2 x 2 480 Kč). Odměna za zastoupení dále spočívá v náhradě hotových výdajů dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve výši 2 400 (8 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobců je

plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů zvýšena o částku 4 801 Kč odpovídající příslušné výši daně z přidané hodnoty. Celkově se tedy jedná o částku 35 661 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

Závěrem krajský soud uvádí, že pokud byl pod bodem [29] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu zavázán, aby v novém rozhodnutí o věci samé rozhodl také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti dle § 110 odst. 2 a 3 s. ř. s., je nutno konstatovat, že tomuto požadavku Nejvyššího správního soudu krajský soud nemohl vyhovět. Jednak z toho důvodu, že nově nerozhodoval o věci samé, neboť ve věci samé byla kasační stížnost stěžovatelky (žalované) výrokem I. rozsudku Nejvyššího správního soudu zamítnuta; avšak především z toho důvodu, že Nejvyšší správní soud sám ve svém rozsudku výrokem III. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedený výrok III. rozsudku Nejvyššího správního soudu (i s ohledem na znění výroku II. tohoto rozsudku) nelze přitom vykládat jinak, než že se jedná o rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Pouze tímto výrokem (nikoli odůvodněním) je ovšem krajský soud ve své rozhodovací činnosti vázán, a proto nemůže o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodnout, neboť mu v tom brání překážka pravomocného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku n e n í kasační stížnost p ř í p u s t n á (§ 104 odst. 2 s. ř. s.)

V Plzni dne 31. března 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová